

MLADO JUTRO

št. 10.

V Ljubljani, dne 10. marca 1940

Leto XI.

Tom, junak Texasa

POVEST S SLIKAMI

Bob je ostro pogledal v smer bratovve roke. Res se je na obzorju, prav v smeri, kjer je morala stati stričeva domačija, dvigal proti nebu gost, črn dim. Spodbodla sta konja in oddirjala z vso hitrostjo, ki sta je bili iskri živali sposobni. Ko sta se približala gorečim poslopjem, sta slišala že s precejšnje daljave hrumenje in cvrčanje ognja, ki se je z bliskovito naglico širil po suhih le-

Nedaleč od gorečih poslopij je obdajal farmo majhen, gosto zarasel gozd in sem sta se podala Bob in Tom. Od tod je bil najboljši pregled čez vse prizorišče požara in čeprav daljava ni bila velika, je uničujoči ogenj izžareval celo do sem težko znosljivo vročino. Četa jezdecev, temnopoltih mož v pisanih oblekah se je prav pripravljala, da odjezdi. Njih vodja je bil mož,

senih zgradbah. Grozno, enolično bučanje požirajočih plamenov je nenadoma preglasil revolverski strel, ki so mu v kratkih presledkih sledili številni drugi, kakor da se je vnela najljutejša bitka. Dečka sta začudena prisluhnila. »Kaj pomeni to streljanje? O tem si hočem biti na jasnem takoj,« je vzkliknil vneto Tom, potegnil samokres izza pasu in odjezdil naprej. Ne da bi okleval, mu je Bob sledil.

Ki sta ga mladeniča takoj spoznala, čeprav ga doslej nista nikdar videla. Zato sta pa v teh tednih, ki sta jih preživela na farmi, slišala o njem toliko več pripovedovanja. Na enem izmed konjev je sedel mož, ki je imel roke zvezane na hrbtu. Ko sta ga Bob in Tom zagledala, jima je postalo pri srcu tesno, da sta prebledela. Vodja tolpe ni bil nihče drugi kakor prosluli Joe Mexico — in stric Andy je postal njegov ujetnik.

IZ KRAJEV, KJER ŽIVIJO SLOVENC

A. S.:

Kopavišča

V veliki zadregi sem, kako naj vam dopovem, kjer so Kopavišča. Tega kraja ne najdmete na nobenem zemljevidu. Niti ni kraj, ampak neka samota ob Soči. Od Podsela do Doblarja ni nobene hiše. Tako tesno in navpično stojijo stene hribov druga ob drugi, da je Soča komaj našla med njimi dovolj prostora za svojo ozko strugo. Po levi strani so speljali železnico, ki se mora neprestano umikati v temne, sajaste predore. Po desni so vsekali v živo skalo široko, prijazno in položno cesto. Ob njej je globlje v hribu zavrtan v skalo dolg in raven predor, ki dovaja bistro vodo Soče turbinam mogočne elektrarne pod Doblarjem.

Nekoč pa je vodila skozi Kopavišča samo pot, ki ni bila ne široka, ne prijazna in ne položna, ampak ozka, samotna in strma. Toda bila je edina pot, ki je vezala gorski svet z doljnimi kraji. Zato je bila kakor žila, po kateri je utripalo življenje minulih stoletij. Nikjer nisem razločneje občutil tega utripa kakor v Kopaviščah. Spominjam se, da sem kot otrok stopil v to samoto z občutki, ki so bili zmes ganotja, spoštovanja in strahu. Toliko zgodb iz davnine jo je prepletalo!

Ob Soči navzgor so večkrat pridrli Turki. Ko so se vračali, so jih nekoč ljudje prav tukaj počakali. S kamenjem, ki so ga valili s hriba, so zasuli vso turško vojsko. Mnogi Turki so našli smrt v penečih valovih mrzle Soče. Poveljnik ji je ušel. Z mečem je zasekal križ v živo skalo in se zaklel ob tem znamenju, da ne bo vodil več Turkov v ta strahoten svet, kjer teče »bela voda« in štrlijo pod nebo divje skalne stene.

Se danes pravijo temu mestu »Turški križ«. V skali se poznajo tri križi.

Na Kopavišča so bile vezane tudi vse strahotne roparske zgodbe, ob katerih so se na motrokorn ježili lasje. Bog ve, če so bile resnične, zato naj vas ne strašijo.

Nekoč je gnal Selan vola k mesarju v Kanal. Domov grede se je ustavil na Doblarju pri kmetu, od katerega je bil kupil gozd. Ker mu je bil še dolžnik,

mu je izročil ves denar, ki ga je prejel za vola. Že v trdem mraku se je vračal proti Podselu. Na poti so ga čakali roparji, ki so vedeli, da je prodal vola. Mislili so, da nosi denar. Zato so ga napadli in ga pobili s kolom do smrti. Toda, ko so mu preiskali žepe, ni bilo v njih sledu o denarju. Pač, v levem žepu je tičal en sam vinar. Pripovedka je vedela povedati, da so mu ga razočarani in razjarjeni roparji zabili v glavo in odšli.

Furmanska

Nekoč se je vozil Longo s parom konj v Gorico po blago. Blizu Turškega križa je sedela ob cesti ženska. Voznik jo je gledal in ni mogel razbrati, ali je romarica, ali beračica. Čez roko je nosila polno torbo. Ko je privozil mimo, je neznanka vstala in začela — meni nič, tebi nič — siliti na voz, da bi se peljala. Voznik se jo je otresal, toda ona se je delala, kakor da ne sliši in že je stala na vozu. Takrat jo je Longo pogledal iz oči v oči. Groza ga je spretela. oP životu, obrazu in krepki bradi, ki je poganjala, je spoznal, da ima na vozu preoblečenega roparja. V naglici je stresel na tla prazno denarnico, kakor da bi mu padla po nesreči.

»Denarnica mi je padla«, je dejal. »Alimi jo ne bi pobrala?«

Na to uho je neznanka res čula. Skočila je z voza in pobirala denarnico. Tedaj je voznik pogнал konja v največji dir. Podil jih je vse do ročinjskega klanca. Tu je šele pogledal v torbo, ki mu je ostala na vozu. V njej so bili noži, vetrihi ter drugo roparsko orožje in orodje.

Med sv. Valentinom in sv. Gregorjem

Petračev Janko iz Krive doline je fantiček vaše sorte in ga zanima in veseli vse, kar se okrog njega vrti. Zlasti se zanima za naravo in njene skrivnosti. Zatorej je ves navezan na strica Petra, bradatega moža, lovskega čuvaja. Tam v Petrovi sobici presedi Janko ure in ure in s stricem kramlja ta o vsem mogočem. Tedaj ima Janko raztegnjena ušesa, kadar odpre stric Peter malho spominov in začne praviti o svojih dogodivščinah, pa tudi o mnogem, kar je čital.

Prav na pobudo strica Petra je začel Janko pisati dnevnik. Taka zadeva je imenitna reč, ki ima to dobro lastnost, da ohranja Jankove doživljaje za poznejše čase. Čim bolj bo Janko star, tem rajši bo prebiral, kar si je zapisal v dnevnik.

Njegov dnevnik je navaden zvezek. Na zunanjo stran zvezka je zapisal Janko z lepo pisavo:

DNEVNIK

Janka Petrača iz Krive doline

Kadarkoli zve Janko od strica ali drugih kaj novega, ali kar opazi v naravi, sede k mizi in zabeleži v svoj dnevnik. Pokukajmo malce v Jankov dnevnik!

14. februarja — god sv. Valentina

Letos imamo še mnogo snega. Vsa narava je prekrita z debelo sneženo odejo. Zima je nenavadno dolga. Druga leta je o sv. Valentinu že precej kopno. Lansko leto sem prinesel stricu Petru prve zvončke in trobentice in tedaj mi je dejal stric: »Glej, narava ima čudno moč in je vse tako, kakor so opazili že naši predniki. O sv. Valentinu se navadno okitimo s prvim cvetjem in prav zato so pridali sv. Valentinu posebno veljavo in ga oklicali za prvega pomladinca. O sv. Valentinu poje stara pesmica takole:

Sv. Valentin,

je prvi pomladin,

ki ima ključ do korenin.

Tako je modroval stric Peter. Na, letos pa smo dobili za sv. Valentina novo zimo s snegom.

Janezek ima svoj dnevnik varno shranjen na polici med ostalimi knjigami. Poglejmo na skrivaj, kaj je zabeležil Janko naslednje dneve:

22. februar

S Komatarjevimi Tinkom sva se smučala ob Savi. Imenitno je šlo! Iz grmovja sva spodila jato divjih rac. Bilo jih je kakih trideset. Kakor puščice so se pognale v zrak in so letele nekam daleč na drugi breg. Zvečer sem videl lovskega čuvaja Jernača, ki se je vračal z lova. Na nahrbtniku sta mu bingljali dve ustreljeni divji raci. Prekrasno perje sta imeli. Lovec Jernač mi je obljubil, da mi bo dal račje krivčke.

28. februarja

Brat Tone, ki služi vojake v Boki Kotorski, nam je poslal zabojček pomaranč. Podaril mu jih je neki tovariš, ki je doma iz Kotora in so jim zrasle pomaranče na domačem vrtu. V naši državi je res pisan svet. Pri nas se šele poslavlja sneg. Vse ceste so pod vodo, ker je pritisnil jug in se je začel topiti sneg in led. Pri nas se poslavlja zima, tam na jugu ob Jadranskem morju pa se sladkajo že s prvimi južnimi sadeži. blagor tamkajšnjim otrokom!

A 12. marca na Gregorjevo.

Na Gregorjevo pa je doživel Janko spet prelep dan. Stric Peter ga je povabil s seboj v lovišče. Sneg je že skoro povsod skopnel. Le v skritih zasekah ga je še toliko, da se malce posankaš. Drugod pa že sili na dan pomlad, čeprav je god sv. Gregorja še v zimi.

Peter in Janko sta hitro prehodila pot čez Dobravo. Sonce se je prijetno upiralo v oba popotnika. Tam na močvirnatem svetu, na Ježi, so že kimali prvi zvončki v pozdrav obema. Janko se je brž sklonil in je odtrgal dvojce, troje cvetov. Nato je ponudil stricu Petru prvo cvetje in dejal: »Stric, na!«

Vesel je sprejel stric Peter zvončke in se prijazno nasmehnil svojemu malemu spremljevalcu.

Dospela sta na rob Dobrave, kjer se začenja smrekov gozdič. Tedaj je stric obstal in povedal: »Glej, prav tu le sem pred božičem ustrelil zajčka. Vračal se je s pojedine izpod Klančarje-

»tega kozolca. Klančar je pustil v kozolcu na latah repnico in zajčki so hodili tjakaj pod kozolec pulit redko zelenje. Ko se je vračal zajček izpod kozolca, sem mu prestrigel pot in življenje...«

Vsa narava se je kopala v soncu. V grmovju na Prisojyah, ki imajo ves dan sonce in je zato najbolj toplo, pa je bilo ptičic nič koliko.

Tedaj se domisli Peter in zadene: »Seveda, zato so ptičke danes tako živahne, ker je god njihovega patrona. O sv. Gregorju pravimo, da ženi ptičke. Vse se zbere v jate in v soncu se razgovarjajo in spreletavajo. Ptičke vedo, da je o sv. Gregoriju konec zime. Treba je misliti na gnezda in na mladičke. Samice in samci se zbirajo v pare in iščejo prostorov za nova domovanja.

Peter stegne roko in pokaže zalega sinička: »Glej, kako se je odel za svatovanje: ima rumene hlače in modroso suknjo.« In poglej njegovo družico, siničko: ta ima na glavi srebrne uhanec.

»Tale sinička in tale siniček, tu pred nama tako veselo poskakujeta, bosta morda prav na vašem vrtu poiskala duplo in znesla iz perja in mahu gnezdece in skrbela za svoje potomčke,« nadaljuje stric Peter.

Zvedavo se ustavi, mali Janko in poslušaj stričeva razkritja.

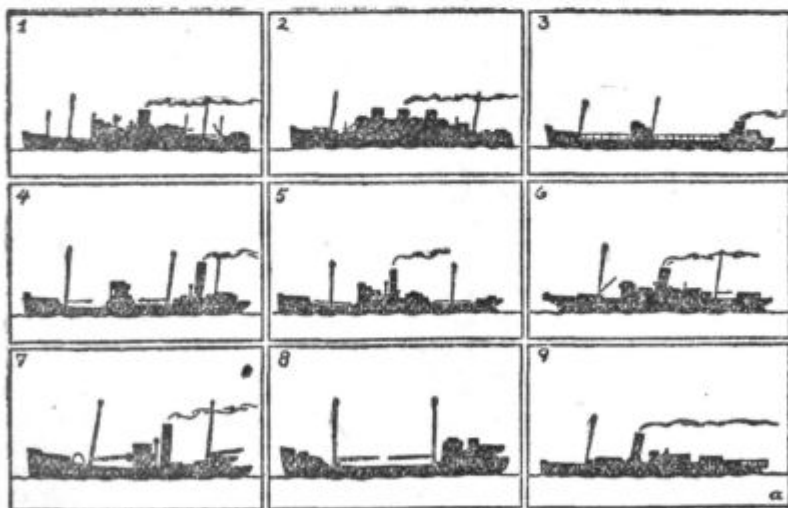
»O, vem za tako duplo,« primakne Janko. Ze lansko leto sem opazoval, kako je parček postljal v duplu in nekaj tednov kasneje se je vrtelo okrog starih dveh 8 mladičkov.«

Se nekaj časa sta zrla Janko in Peter ptičice, ki so čivkale in poskakovale po vejevju in so se razgovarjale o načrtih za bodočnost. Nato sta odkorakala dalje in med potjo je stric Peter zapel svojemu prijateljsku o ptičji ženitvi.

Ko se je vrnil Janko zvečer domov, si je spet napolnil novo stran v svojem dnevniku z vsem, kar je opazil in zvedel na god sv. Gregorja, ptičjega patrona.

Jože Grbinc.

Ladje na obzorju

Kdor biva ob morju ali kdor je imel v počitnicah priložnost preživeti nekaj dni ob morju, ob obalah našega lepega Jadrana, je gotovo že često opazoval ladje, kako velično mirno plujejo po mirni morski gladini. Toda ko bi le človek vedel, kakšne vrste ladje ima pred seboj. Saj ima vsaka svojo označ-

bo po načinu, kako je bila zgrajena in po namenu uporabe. Ker smo prepričani, da naše mlade čitatelje ta podrobnost zanima, smo zbrali pričujočo deveterico tipov parnih in motornih ladij. V oklepaju navajamo tudi mednarodna angleška imena:

1. Trgovsko potniška ladja (Cargo-Passengerliner).
2. Potniška ladja (Passengerliner).
3. Tankovska ladja (Oil Tanker).
4. Obrežni parnik (Coastal Steamer)
5. Majhen trgovski parnik (Tramp Steamer).
6. Kabelski parnik (Cable-laying Ship).
7. Ribiški parnik (Fishing Trawler).
8. Holandska motorna ladja (Dutch Motor-Vessel).
9. Parnik za zabavna potovanja (Pleasure Liner).

Pleško Viljem — dljak:

LISICA

Prek belih poljan, gre lisica
 prek snežne odeje, nalahko stopica.
 Noge se udirajo, v mehki sneg
 na nebu pa sveti, mesec blede.
 Ko pride do dvora, se k njemu
 priplazi
 a kmalu lisica, kurnik opazi
 Krik se oglasi na dvorišču
 kri pa ostane, na bojišču.

Naš novi natečaj

Dragi Jutrovčki!

Naš novi natečaj bo prav lahak, zato upam, da se ga vsi z velikim navdušenjem udeležite.

Vsak narod na svetu ima svoje pregovore in izreke. Tudi mi jih imamo in jih ne smemo pozabiti. Vaša naloga je, da nam

vsak izmed vas napiše pet lepih slovenskih pregovorov

in nam jih pošlje, da jih objavimo. Vprašajte stare ljudi za svet. Posebno tisti Jutrovčki, ki žive na kmetih, naj poizvedujejo pri starih ženicah in starih očancih. Tako bomo v tisku ohranili narodno blago, sami pa boste bogatili svoje znanje slovenskih pregovorov. Dopise bomo sprejemali do 25. aprila t. l. Pošiljke zamudnikov bodo romale v koš. Vsak dopisnik se mora podpisati s polnim imenom in navesti svoj natančni naslov.

Desetorico najboljših dopisov nagradimo z lepimi knjižnimi darili.

Srečni čevljar

Bogataš je imel veliko hišo in razkošno urejeno stanovanje. Na dvorišču pa je stanoval siromašen čevljar. Delal je od ranega jutra do poznega večera in ves dan je veselo prepeval. Vsa okolica ga je poznala; vsi so ga imenovali srečnega čevljarja.

Med tem ko je čevljar vesel opravljal svoje delo, je sedel bogataš v eni izmed razkošnih sob in premišljeval, kam naj da svoj denar, da ga ne bi izgubil ali da mu ga ne bi kdo ukradel. Vse noči je presedel za pisalno mizo in računal. Ko se je zdanilo, je postal zaspan in legel v posteljo. A spati ni mogel, kajti z dvorišča se je razlegalo veselo čevljarjevo petje.

Bogataš je poklical svojega slugo in ga poslal k čevljarju z veliko vsoto denarja. Obenem mu je sporočil, da ga prosi, naj ne poje več, ker ne more spati.

Siromašen srečni čevljar se je seveda zelo razveselil velike vsote denarja. A ko je zvečer legel v posteljo, ni mogel zaspati. Vso noč se je bal, da ga ne bi kdo okradel. V strahu so mu minevali vsi dnevi in vse noči. Odslej ni več prepeval, a tudi delati ni mogel več.

Nekega dne pa se je napotil k bogatašu, položil denar predenj na mizo in dejal:

»Gospod, vzemite svoj denar in sreča se bo spet vrnila v mojo hišo!«

Tako se je tudi zgodilo. Odslej je čevljar med delom spet prepeval, ponoči pa mirno in zadovoljno spal.

Goršič Lolže — dljak:

NAJLEPŠE BITJE

Mati, kako je tvoj lepi obraz
 razsvetljen od ljubezni goreče.
 V tvojih očeh mile besede žarijo
 utrinke sladke sreče.

V tvojih očeh mile beesde žarijo
 in vse, prav vse mi govorijo,
 kako brezmejno me ljubiš!

Ah mati, prav vse mi ti nudiš,
 kar more srce materinsko le dati.
 Najlepše bitje na svetu si mati!

Ivan Dodaj **Korenov Klemen**

Klemen je odložil kladio in se od-dahnil. Rana ga je skelela. Kmalu je ra-dovedna množica postala pozorna na čudna tujca. Klemen je zopet dvignil

kladio in korakala sta po široki ulici. Cela procesija radovednežev je šla za njima in ugibala: »Kaj če je tale, s kladivom, rešitelj premilostne kraljičine?« Policaj je razganjal in miril množico. Ko je Klemen zagledal policaja, ga je kar naravnost vprašal: »Vi, gospod po-licaj, ali nama morete pokazati pot v kraljevo palačo?«

»Kaj hočete tam?« je zaskrbelo po-licaja.

»Na ženitovanje sva povabljena.« je dejal velikan.

»Kaj, vidva — takale razcapanca? V luknjo vaju bom poslal, pa ne na ženi-tovanjel«, je vpil policaj in mahal z ro-kama.

Ljudstvo, ki je radovedno poslušalo, je začelo vpiti: »Rešitelj, rešitelj!«

»Kakšen rešitelj?« je vpil policaj.

»Vsak capin pa že ni rešitelj!«

Klemen se je popraskal za ušesom, potegnil iz žepa polovico kraljičinega robca s kraljevim grbom in ga pomolel policaju pod nos.

Ko je ta zagledal kraljev grb, je uda-ril s petami skupaj in pokazal potniko-ma pot v kraljevo palačo in uslužno sa-lutiral.

»Poglejte rešitelja!« je divje vpila razigrana množica. Vse je drvelo pred kraljev dvorec. Hrup in vik sta se raz-

legala prav do kraljevih soban. Na oknih se je pokazala kraljeva družina z rešeno kraljično. Ko je ta zagledala svojega rešitelja, mu je urno stekla na-sproti.

Neróžno je bilo razcapanemu Kle-menu, ko ga je kraljična vpričo vseh poljubila in ga odvedla v dvorec Veli-kan je capljal za njima.

Klemen se je preoblekel v črno oble-ko in dobil vse potrebno. »Kot grof sem.« si je mislil, ko se je ogledoval v velikem zrcalu.

Tudi velikan je dobil lepšo obleko.

Stražar je zaprl dvoriščna vrata in ni pustil nikomur vstopiti.

Množica je neprestano vzklikala kra-ljični in njenemu rešitelju.

11. Poroka in svatba

Cez čas so zabrnili avtomobili. V prvem je sedel kralj s kraljico, v dru-gem pa kraljična in ženin Klemen. Ste-dilo je še več drugih avtomobilov. Po-slednji pa je vozil Klemenovo kladio, ki ga je čuval velikan. Sprevod se je ustavil pred cerkvijo, kjer so se ljudje kar trli.

Vsi odličniki so izstopili in naredili ženinu in nevesti špalir. Že sta stala mlada pred oltarjem. Komaj se je Kle-men malo obrnil, da bi si popravil

cvratnik, že je stal poleg neveste prav tak, če ne še lepši ženin in držal nevesto za roko.

Vsi so se spogledali. Kdo naj ugotovi kateri je pravi? Sama kraljična ju ni mogla razločiti. Tedaj je dejala kraljična Luciferju: »Pokaži mi ono drugo polovico robca, ki sem ti ga dala za spomin!«

»Pozabil sem jo!« je lagal Lucifer.

»Jo imam pa jaz zato,« je rekel Klemen in zložil na dlani obe polovici, da je bilo videti cel grb.

Mašnik je dvignil križ, hudoba pa je izginila, kot bi se udrla.

Po svečanem opravilu so se odpeljali

v kraljevo palačo, kjer je bila taka gostija kot je ne pomni svet.

Klemen je postal moder in pravičen vladar, ki je posebno upošteval kraljičine nasvete.

Velikan pa je postal čuvar kraljevega kladiva in pečata.

Klemen se ni prevzel v svoji sreči, temveč se je spomnil svojih ubogih staršev, bratov in sester. Vzel jih je k sebi, kjer so mu pomagali. Osivelemu očetu pa je dejal: »Nikdar ne bi postal to kar sem, če mi vi ne bi naredili ogromnega kladiva.«

Klemen gotovo še danes kraljuje, če ni umrl...

K O N E C

Kako sem s tremi tovariši potoval na Valvazorjev dom pod Stolom

Neko nedeljo sem se s tovariši odpeljal v Žirovnico. Od tam smo namreč nameravali oditi na Valvazorjev dom. Ko smo se pripeljali v Žirovnico, so tovariši strmeli nad lepoto, ki obdaja vso Gorenjsko saj so prvokrat videli to lepo pokrajino.

Odšli smo iz Žirovnice proti velike-mu vodnemu rezervarju. Od tam smo se pomaknili proti jezeru tako zvanim

dolino. V Žirovnici smo sedli na vlak in se odpeljali v Radovljico h teti in stricu. Nekaj dni smo ostali ori njima, potem smo se vrnili v Ljubljano.

Griša Koritnik:

Na smučeh

Hi, naprej konjiček moj,
čez snežno plan!
Gladka pot je pred teboj,
varna vsaka stran.

Tukaj se ti bati ni,
da se zaletiš;
ni prometa, ni ljudi,
ni robatih hiš.

Krepko v sedlu se drži
vezdec malo strog,
biča v roki ne vihti,
ne pozna ostrog

Naj bo klanec, naj bo breg,
kaj ti tega mar,
naj zameta ceste sneg,
tebi ni na kvar.

Dobre volje vrhan meh
nosiva s seboj;
vse za kratek čas in meh —
hi, konjiček moj!

Završnica Iz tega jezera namreč črpajo vodo po ceveh v elektrarno na Savji. Šli smo nato dalje dokler nismo po dolgi in mučni poti prišli do Valvazorjevega doma.

Tam je tudi mnogo vojakov, ki hodijo stražiti na Stol. Z njimi smo se pogovorili o mnogih stvareh. Gledali smo nazaj v dolino in videli mnogo vasi, zlasti Žirovnico. Nekaj časa smo bili pri koči, potem smo se vrnili nazaj v

Zimska idila

Na topolu se leno pozibava jata vran.
Zvedavo gleda na vse strani,
a povsod še sneg leži.

Včasih se hripavo zadere v megleni dan

◎

Otroci veselo s hriba drče.
Smučarji, sankarji, vse vprek,
gledalce lomi silen smeh.
Vpijejo, se na smeh drže.

◎

Stara ženica drsa po poti težko,
solzno je njeno trudno oko.
Nima kuriva, nima ničesar več.
»Kdaj bo prešla ta kruta zima,
da ne bo treba kupovati kuriva?«
— a snega je vedno več in več.

Skerl Ada, dijakinja

Listnica uredništva

Opozorite svoje prijatelje in znance na razpis novega natečaja, ki ga objavljamo v današnji številki. Pripravili smo spet deset lepih knjižnih nagrad.

★

Tu objavljamo še konec soznana tistih Jutrovcov, ki so nam poslali odlične spise, pa jih zaradi pomanjkanja prostora nismo mogli objaviti pred zaključkom zadnjega natečaja:

Lipec Stana, dijakinja I. d. razr. drž. realne gimn. v Ljubljani, Franc Breznik, uč. II. razr. v Celju, Kovačič Slavko, uč. II. razr. vadnice v Ljubljani, Vera Črepinšek, uč. IV. b. razr. v Celju, Cviki Ivica, dijakinja v Trbovljah, Leskovšek Ivica, dijakinja v Ljubljani, Evuška Jelnčić, dijakinja, Leskova dolina pri Ilirski Bistrici, Zvonka Kranjc, uč. II. razr. v Celju, Breda Veršnik, uč. III. razr. v Gornjem gradu, Vera Milica Šušteršič, dijakinja v Drnišu, Jakopič Alojzij, dijak, Dicon Mata, uč. IV. razr. v Ljubljani, Olga Remic, dijakinja v Bočni, Hočevar Ivanka, uč. III. Loka pri Zid. mostu.

★

»Odmeve, IV. c. razred II. drž. realne gimn. v Mariboru izda dijaški list, ki ga ureja naš mladi sodelavnik, dijak Pahle Stanko. V zadnji številki sodelujeta tudi dijaka Edmond V. Müller in Adamčič Igo.

List z veseljem pozdravljamo in mu želimo mnogo uspeha. Posamezna številka stane samo 1.50 din. Mladim nadarjenim dijakom je tako dana lepa priložnost, da se izkažejo. Pogumno napreji!

★

Urhi: Na žalost smo s križankami že obilno založeni in ne moremo ustreči Tvoji želji. Objavimo jo prav gotovo, vendar moraj malce potrpeti.

★

M. J., dijak: Lanski letnik »Mladega Jutra« še ni vezan. Vsekako pa ne bo dolgo trajalo, da pride iz knjigovoznice.

Manica:

Tri v luščinah

Kdo jih izlušči najprej?

I.

Spomin, zlomek, vlada, dinar, vse-
mir, jesen, setev, revež, pesem, Pliberk.

Vzemite iz vsake gornje besede po dve zaporedni črki, da dobite prvi stav-
ek znane narodne pesmi, ki omenja
Spomlad.

II.

1	2	3	4	
a	a	e	e	
2	e	e	l	o
3	o	p	r	r
4	r	r	t	v

Črke v kvadratih premikajte, tako, da dobite v vodoravnih in navpičnih vrstah besede, ki pomenijo: 1. pisalna potreščina, 2. omamilo, 3. ubožna žena, 4. ploskovna mera.

III.

Z v v bližini je Ljubljane,
s t se dviga čez poljane,
z b živali ukroti,
z n je dober za oči.

Rešitev križanke

Vodoravno: 3. vojska, 6. salo, 7. li-
vada, 8. rosa 9 rt.